

TSAARIN HALLITUKSELLE ³²

Kuluvana vuonna, 1896, Venäjän hallitus on jo kaksi kertaa kääntynyt yleisön puoleen tiedoittamalla työläisten taistelusta tehtailijoita vastaan. Muissa valtioissa sellaiset tiedoitukset eivät ole harvinaisia,—siellä ei salata, mitä valtakunnassa tapahtuu, ja sanomalehdet julkaisevat vapaasti tiedoituksia lakoista. Mutta Venäjällä hallitus pelkää tehtaissa vallitsevan järjestyksen ja tapahtumien julki saattamista pahemmin kuin tulta: se on kieltänyt kirjoittamasta lakoista sanomalehdissä, se on kieltänyt tehdastarkastajia julkaisemasta selostuksiaan, vieläpä se on lakannut käsittelemästä lakkoasioita tavallisissa yleisölle avoimissa tuomioistuimissa,—sanalla sanoen se on ryhtynyt kaikkiin toimenpiteisiin pitääkseen ankarasti salassa kaiken, mitä tehtaissa ja työläisten keskuudessa tapahtuu. Ja yhtäkkiä kaikki nämä poliisikonstit hajoavat kuin saippuakupla,—ja hallituksen itsensä on pakko puhua avoimesti siitä, että työläiset käyvät taistelua tehtailijoita vastaan. Mikä tämän tällaisen muutoksen on aiheuttanut?—Vuonna 1895 oli erikoisen paljon työläisten lakkoja. Niin kyllä, mutta onhan lakkoja ollut ennenkin ja hallitus on silti osannut pitää kaiken salassa ja nuo lakot ovat menneet suurten työläisjoukkojen tietämättä niistä mitään. Nykyiset lakot olivat paljon voimakkaampia kuin edelliset ja ne keskittyivät yhteen paikkaan. Niin kyllä, mutta onhan ennenkin ollut yhtä voimakkaita lakkoja, esim. vuosina 1885—1886 Moskovon ja Vladimirin lääneissä.—Mutta hallitus pysyi kuitenkin vielä tiukkana eikä puhunut mitään työläisten taistelusta tehtailijoita vastaan. Minkä takia se tällä kertaa sitten päätti puhua? Sen takia, että tällä kertaa työläisten avuksi tulivat

sosialistit, jotka auttoivat työläisiä selittämään asiaa, saattaamaan se julkisuuteen kaikkialla, sekä työläisten kesken että yhteiskuntapiireissä, esittämään tarkasti työläisten vaatimukset, näyttämään kaikille hallituksen epärehellisyyden ja raakalaismaiset väkivaltaisuudet. Hallitus näki, että vaikeaminen käy kerrassaan tyhmäksi, kun kaikki jo tietävät lakoista,— ja sekin lähti muiden mukaan. Sosialistien lentolehtisissä vaadittiin hallitusta vastaamaan, ja hallitus tuli ja antoi vastauksen.

Katsokaamme, minkälainen oli vastaus.

Ensin hallitus yritti kiertää avoimen ja julkisen vastauksen antamista. Eräs ministereistä, finanssiasiaain ministeri Witte, lähetti tehdastarkastajille kiertokirjeen, ja tässä kiertokirjeessä hän haukkui työläisiä ja sosialisteja „yhteiskunnallisen järjestyksen pahimmiksi vihollisiksi”, neuvoi tehdastarkastajia pelottelemaan työläisiä, vakuuttelemaan heille, että hallitus kieltää tehtailijoita tekemästä myönnytyksiä, puhumaan heille tehtailijain hyvästä tahdosta ja jalosta pyrkimyksestä, puhumaan siitä, kuinka tehtailijat pitävät huolta työläisistä ja heidän tarpeistaan, kuinka tehtailijat ovat „hyvien tunteiden” vallassa. Itse lakoista hallitus ei puhunut, se ei sanonut sanaakaan siitä, mistä syystä lakot olivat alkaneet, miten tehtailijoiden harjoittamat ruokottomat ahdistelut ja lainrikkomukset ilmenivät, mitä työläiset halusivat; sanalla sanoen se suoranaisesti *parjasi* kaikkia kesällä ja syksyllä vuonna 1895 olleita lakkoja, yritti selviytyä niistä kuluneilla muodollisilla fraaseilla työläisten väkivaltaisista ja „ainvastaisista” teoista, vaikka työläiset eivät tehneet väkivaltaa: yksistään vain poliisi harjoitti väkivaltaa. Ministeri halusi pitää tämän kiertokirjeen salassa, mutta itse virkailijat, joille hän sen uskoi, eivät pitäneet asiaa salassa, ja niin kiertokirje lähti kiertämään yleisön joukossa. Sitten sosialistit julkaisivat sen. Silloin hallitus, huomattuaan joutuneensa, kuten tavallista, naurun alaiseksi kaikille tunnettuine „salaisuuksineen”, julkaisi sen lehdissä. Se oli, kuten jo sanoimme, vastauksena vuoden 1895 kesä- ja syyskauden lakkoihin. Mutta sitten keväällä 1896 lakot toistuivat vieläkin voimakkaampina. Niitä koskevien huhujen lisäksi tulivat sosialistien lentolehtiset. Ensin hallitus oli pelkurimaisesti vaiti odotellen, miten asia lopulta päättyy, ja sitten, kun työläisten kapina jo vaimeni,— se esitti kanslia- viisautensa tapausten jälkeen aivan kuin myöhästyneen

poliisikuulustelun pöytäkirjan. Tällä kertaa oli jo esiinnyttävä avoimesti ja sitä paitsi koko hallituksen. Sen tiedonanto julkaistiin „Pravite'stvennyi Vestnikin” 158. numerossa. Tällä kertaa ei käynyt enää entiseen tapaan valehteleminen työläisten lakoista. Oli kerrottava, miten asiat olivat, mitä oli tehtailijain harjoittama ahdistelu ja mitä työläiset vaativat; oli tunnustettava, että työläiset olivat käyttäytyneet „siivosti”. Näin siis työläiset panivat hallituksen luopumaan katalasta poliisimaisesta valehtelusta: nousemalla joukolla, käyttämällä lentolehtisiä asian julkiseksi tekemiseksi he pakoittivat sen tunnustamaan totuuden. Se on suuri saavutus. Työläiset tietävät nyt, mikä on ainoa keino saada lausutuksi julki tarpeensa ja saada taistelu koko Venäjän työläisten tietoon. Työläiset tietävät nyt, että hallituksen valheet voidaan kumota vain itsensä työläisten yhteisellä taistelulla ja heidän tietoisella suhtautumisellaan,— saavuttaa oikeutensa.— Kerrottuaan, miten asia oli, ministerit alkoivat keksiä verukkeita, he alkoivat vakuutella tiedonannossaan, että lakot aiheutuivat yksinomaan „puuvillankehruun ja lankatuotannon erikoisuuksista”. Vai niin! Eiköhän koko Venäjän tuotannon erikoisuuksista, eikö Venäjän valtiollisen järjestelmän erikoisuuksista, joka sallii poliisin vainota ja kaapata rauhallisia työläisiä, jotka puolustavat itseään ahdisteilulta? Minkä vuoksi, hyvät herrat ministerit, työläiset lukivat kilvan lentolehtisiä, vaativat lentolehtisiä, joissa ei puhuttu lainkaan puuvillasta eikä langoista, vaan Venäjän kansalaisten oikeudettomuudesta ja kapitalisteja palvelevan hallituksen raakalaismaisesta mielivallasta, ei, tämä uusi veruke on miltei vieläkin huonompi, vieläkin katalampi kuin se, jolla finanssiasiaiministeri Witte koetti selviytyä kierto-kirjeessään vierittämällä kaiken „kiihoittajien” syyksi. Ministeri Witte järkeilee lakoista samoin kuin siitä järkeilee kuka poliisivirkailija tahansa, joka saa antipaloja tehtailijoilta: tuli kiihoittajia — ja puhkesi lakko. Nähtyään nyt 30.000 työläisen lakon kaikki ministerit ryhtyivät yhdessä ajattelemaan ja tulivat lopulta siihen tulokseen, ettei lakko synny siitä syystä, että ilmestyy sosialisti-kiihoittajia, vaan sosialisteja ilmestyy sen vuoksi, kun syntyy lakkoja, kun alkaa työläisten taistelu kapitalisteja vastaan. Ministerit vakuuttelevat nyt, että sosialistit sitten „yhtyivät” lakkoihin. Se oli hyvä opetus finanssiasiaiministeri Wittelle. Pitäkää varanne, herra Witte, ja ottakaa opetus visusti varteen!

Oppikaa toiste ottamaan selvää, mistä syystä lakko on alkanut, oppikaa katsomaan työläisten vaatimuksiin eikä poliisiroittienne ilmoituksiin, joihin te itsekään ette usko hituista-kaan. Herrat ministerit vakuuttelevat yleisölle, että vain „paha-aikeiset henkilöt” koettivat antaa lakoilte „rikollisen poliittisen luonteen” eli, kuten he eräässä kohdassa sanovat, „sosiaalisen luonteen” (herrat ministerit halusivat sanoa sosialistisen, mutta tietämättömyydessään tahi kansliamaisessa pelkuruudessaan sanoivat sosiaalisen, ja niin syntyi tolkuttomuus: sosialistinen merkitsee työläisten kannattamista taistelussa pääomaa vastaan, mutta sosiaalinen merkitsee yksinkertaisesti yhteiskunnallista. Kuinka lakoilte voidaan antaa yhteiskunnallinen luonne? Sehän on samaa kuin jos ministerille annettaisiin ministerin arvo!). Sehän on huvittavaa! Sosialistit antavat lakoilte poliittisen luonteen! Itse hallitushan on ennen kaikkia sosialisteja tehnyt kaikkensa antaakseen lakoilte poliittisen luonteen. Eikö juuri se alkanut kaappailla rauhallisia työläisiä kuin mitäkkin rikollisia? Alkanut vangita ja karkoittaa? Eikö juuri se lähettänyt kaikkialle vakoilijoita ja provokaattoreita? Eikö juuri se pidättänyt kaikki, jotka käsiin sattuivat? Eikö juuri se luvannut auttaa tehtailijoita, etteivät he antaisi peräksi? Eikö juuri se vainonnut työläisiä tavallisesta varojen keräämisestä lakkolaisten hyväksi? Hallitus on itse parhaiten selittänyt työläisille, että heidän taistelunsa tehtailijoita vastaan pitää kiertämättä olla taistelua hallitusta vastaan. Sosialistien ei tarvinnut muuta kuin vahvistaa se ja saattaa julki lentolehtisissä. Ja siinä kaikki. Mutta Venäjän hallitus on jo kulkenut ummet ja lammet tekopyhyystaidossa ja ministerit koettivat olla vaiti siitä, millä keinoin meidän hallituksemme „antoi lakoilte poliittisen luonteen”, se kertoi yleisölle, minä päivinä sosialistien lentolehtiset oli päivätty,— miksi se ei kertonut, minä päivinä oli päivätty kaupunginpäällikön ja muiden bashibozukkien päiväkäskyt rauhallisten työläisten vangitsemisesta, sotaväen aseistamisesta, vakoilijoiden ja provokaattorien lähettämisestä? He luettelivat yleisölle, kuinka paljon oli sosialistien lentolehtisiä, mutta miksi he eivät luetelleet, kuinka paljon työläisiä ja sosialisteja kaapattiin kiinni, kuinka paljon perheitä saatettiin perikatoon, kuinka paljon karkoitettiin tai teljettiin tuomiotta vankiloihin. Miksi? Siksi, että venäläiset ministe-

ritkin kaikesta julkeudesta huolimatta kavahtavat puhumasta julkisesti sellaisista ryövärien uroteoista. Koko valtiiovallan voima, poliiseineen ja sotaväkineen, santarmeineen ja prokuraattoreineen — kävi rauhallisten työläisten kimppuun, jotka olivat nousseet taistelemaan oikeuksistaan, jotka puolustivat itseään tehtailijoiden mielivallalta, koko valtiokassan voima, luvaten tukea köyhiä tehtailijaparkoja, kävi työläisten kimppuun, jotka pitivät puoliaan omien ropojensa sekä tovereittensa, englantilaisten, puolalaisten, saksalaisten ja itävaltalaisen työläisten ropojen varassa.

Työläiset eivät olleet yhdistyneitä. He eivät voineet järjestää varojen keräystä, eivät voineet vetää mukaansa muita kaupunkeja ja muita työläisiä, heitä vainottiin kaikkialla, heidän oli pakko antaa peräksi valtiiovallan koko voiman edessä. Herrat ministerit riemuitsevat, että hallitus pääsi voitolle!

On sekin voitto! Kolmeakymmentä tuhatta rauhallista työläistä vastaan, joilla ei ollut varoja, pantiin valtiiovallan koko voima ja kapitalistien koko rikkaus! Ministerit tekisivät viisaammin, jos malttaisivat olla kerskailematta tuollaisella voitolla, sillä heidän kerskailunsa muistuttaa suuresti sen poliisisotilaan kerskailua, joka rehentelee selviytyneensä lakosta *saamatta* selkäänsä.

Sosialistien „usutteluilla” ei ollut menestystä — julistaa hallitus juhlallisesti rauhoitellen kapitalisteja.— Niin, vastaamme mekin siihen, mitkään usutukset eivät olisi voineet tehdä sadattakaan osaa siitä vaikutuksesta, minkä hallituksen menettely tässä jutussa teki kaikkiin pietarilaisiin ja kaikkiin Venäjän työläisiin! Työläiset näkivät selvästi, että hallituksen politiikka on vaieta työläisten lakoista ja parjata niitä. Työläiset näkivät, miten heidän yhdistetty taistelunsa pakoitti heittämään syrjään poliisien tekopyhät valheet. He näkivät, kenen etuja varjelee hallitus, joka lupasi tukea tehtailijoita. He ymmärsivät, kuka on heidän oikea vihollisensa, kun heidän kimppuunsa, jotka eivät olleet rikkoneet lakia eikä järjestystä, lähetettiin sotaväkeä ja poliiseja aivan kuin vihollista vastaan. Puhukoot ministerit miten paljon tahansa taistelun tuloksettomuudesta, mutta työläiset näkevät, että tehtailijat ovat kaikkialla talttuneet, ja he tietävät, että hallitus kutsuu jo tehdastarkastajia neuvottelemaan siitä, minkälaisia myönnytyksiä työläisille on tehtävä, sillä

se näkee, että myönnytyksiä pitää ehdottomasti tehdä. Vuosien 1895—1896 lakot eivät ole menneet hukkaan. Ne tekivät tavattoman suuren palveluksen Venäjän työläisille, ne osoittivat, miten heidän on taisteltava etujensa puolesta. Ne opettivat heidät ymmärtämään *työväenluokan poliittisen aseman ja poliittiset tarpeet*.

Marraskuussa vuonna 1896.

Taisteluliitto työväenluokan vapauttamiseksi ³³.

Kirjoitettu vankilassa syksyllä 1896

*Painettu mimeografilla marraskuussa
1896*

*Julkaistaan lentolehtisen
tekstin mukaan*

